

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce : **CH. D.**, příslušnost Mongolsko, t.č. PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 20.4.2010 č.j. OAM-609/18-08-2009, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 20.4.2010 č.j. OAM-609/18-08-2009 žalované Ministerstvo vnitra České republiky rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany

žalobci ve smyslu ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal správní orgán za objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je snaha legalizovat si pobyt v ČR, aby zde mohl nadále žít společně s rodinou a s přítelkyní. Tímto krokem se také snaží vyhnout návratu do Mongolska, protože se obává možného uvěznění za neabsolvování základní vojenské služby v Mongolsku. Tyto důvody však nelze podřadit pod taxativně vymezené důvody v ust. § 12 a jelikož žalovaný v průběhu řízení v případě žalobce neshledal ani podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 13, § 14a a § 14b téhož zákona rozhodl jak výše uvedeno.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu ve zcela všeobecné a nepřezkoumatelné podobě. Na výzvu krajského soudu pak doplnil a opravil svou žalobu tak, že v zemi původu vyrůstal a žil do svých 13-ti let. Jeho otec zemřel, když byl ještě dítětem, matka v důsledku těžké nemoci se o něj nemohla starat a záhy také zemřela. Žalobce byl adoptován vlastní sestrou L. O. Ta v roce 1987 přijela studovat na SOU technické do České republiky a žije zde dodnes. V České republice žijí také jeho sourozenci. Tito lidé tvoří žalobcovu rodinu a v Mongolsku již nemá nikoho. Má-li se žalobce vrátit zpět do Mongolska bude mít tento stát o jednoho bezdomovce více a jeho život nebude mít žádný smysl. Žalobce zapomněl na mongolský jazyk, nemá schopnost komunikace ve společnosti, dodržovat zákony a zvyky. Nejpodstatnější pro něj je, že jeho skutečná nejbližší rodina žije tady v ČR, mají státní občanství a nemají zájem a možnost žít v Mongolsku.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 30.7.2010 popírá oprávněnost všech námitek. S těmito nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil citovaná ustanovení správního řádu a zákona o azylu. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení azylu, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem a dbal na ochranu všech žalobcových práv garantovaných mu právním řádem České republiky. Žalovaný při posuzování žádosti vyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, za jehož účelem byl veden pohovor, při kterém byly žalobci kladeny otázky směřující ke zjištění možných azylově relevantních skutečností. S protokolem byl žalobce seznámen a k tomuto nevyjádřil žádnou žádost o jeho doplnění či změnu. V rozhodnutí následně žalovaný zohlednil všechny důvody, které mu žalobce sdělil. Výpověď žalobce rovněž porovnal s dostatečným množstvím aktuálních informací o zemi původu. Žalovaný plně odkazuje na závěry vydaného rozhodnutí a zdůrazňuje, že posoudil subjektivní složku obav žalobce z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalobce vypověděl, že důvodem jeho žádosti je snaha žít s přítelkyní v ČR a obavy z návratu do Mongolska, protože neabsolvoval základní vojenskou službu. Žalovaný rovněž posoudil, zda žalobce splňuje podmínky pro přiznání azylu za účelem sloučení rodiny podle ust. § 13 zákona o azylu a pro

přiznání humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona. Naplnění podmínek z těchto důvodů však žalovaný neshledal. Stejně tak má žalovaný zato, že nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a a § 14b, s touto skutečností se v odůvodnění svého rozhodnutí rovněž vypořádal. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 20.4.2010 č.j. OAM-609/18-08-2009, připojeným spisovým materiálem žalovaného téhož čísla jednacího a následně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsané formou pohovoru dne 21.10.2009 uvedl jako důvod své žádosti, to že tady má celou rodinu a chce si legalizovat pobyt. Chce zde žít s přítelkyní a příbuznými. Už nerozumí dobře a nemluví mongolsky. S přítelkyní má zakoupený byt a musí jí pomáhat ho splácet. Také chce pomáhat matce s nemocným synem. Do vlastnoručně psaného prohlášení žalobce uvedl, že do ČR přijel v roce 1998, má zde celou rodinu a přítelkyní s níž má vlastní byt a žijí spolu sedm let. V Mongolsku nemá nikoho a nemá tam kam jít. Z obsahu správního spisu žalovaného dále vyplývá, že dne 9.12.2009 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobce uváděl stejné důvody této žádosti jako výše uvedené a dodal, že v Mongolsku neměl žádné další problémy se soukromými osobami a vyloučil jakékoliv potíže se státními orgány. Dne 12.4.2010 byl s žalobcem proveden doplňkový pohovor v jehož rámci žalobce uvedl, že naposledy navštívil Mongolsko v roce 2006 a pobýval tam necelé dva týdny na dovolené. Co se týče nenastoupení základní vojenské služby žalobce odcestoval do České republiky v 15-ti letech a nebyl k této službě ani povolán, neabsolvoval žádnou zdravotní prohlídku, stejně tak mu nebylo doručeno žádné předvolání. Z doslechu se dozvěděl, že za nenastoupení základní vojenské služby by mohl být uvězněn, pokud by se v Mongolsku zdržoval delší dobu. U tohoto pohovoru žalobce potvrdil, že si žádostí o udělení mezinárodní ochrany chce legalizovat další pobyt v ČR a nadále zde žít s rodinou a studovat.

Podle ust. § 12 zákona o azylu se cizinci azyl udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Podle odst. 2 téhož ustanovení se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner azylanta,
- b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,
- c) rodič azylanta mladšího 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11.

Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle ust. § 14a citovaného zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odstavce 2 se za vážnou újmu podle cit. zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

V daném případě žalobce v průběhu celého správního řízení opakovaně uváděl stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Těmito důvody byla snaha legalizovat si pobyt na území České republiky, aby zde mohl nadále žít společně s rodinnými příslušníky a s přítelkyní. Jako další důvod uváděl žalobce možný postih za neabsolvování základní vojenské služby v Mongolsku.

Především je nutno uvést, že pokud žalobce poukázal na údajné porušení správního řádu ve své žalobě, jakož i porušení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, článku 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému nelidskému a ponižujícímu zacházení publikované pod č. 143/1998 Sb., byla jeho žaloba (včetně citace části Příručky k postupům pro určování právního postavení uprchlíků a vybraná doporučení UNHCR z oblasti mezinárodní ochrany) zcela neprojednatelná a nepřezkoumatelná. Žalobce po výzvě k odstranění vad své žaloby a jejího doplnění argumentoval tím, že v České republice žijí všichni jeho příbuzní, kteří mají státní občanství, tj. jeho adoptivní matka a sourozenci a zároveň i jeho přítelkyně, se kterou společně žijí. Z hlediska takto uplatněného důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se krajský soud zcela ztotožňuje s právním názorem a závěrem žalovaného, že tento důvod nelze podřadit pod důvody taxativně vymezené v ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. V této souvislosti žalovaný zcela správně poukazuje na zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky v platném znění, jehož institutů mohl žalobce využít a jehož instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany či doplňkové mezinárodní ochrany. Byť na to v doplnění své žaloby žalobce výslovně nepoukazuje, krajský soud dodává, že žalobcem uváděné obavy z důvodu nenastoupení základní vojenské služby nejsou opodstatněné a ani ty tedy nejsou důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Jak ostatně vyplývá z provedených pohovorů s žalobcem v rámci správního řízení, žalobce odcestoval ze země původu v 15-ti letech, tedy ve věku, kdy s ním ještě žádné odvodové řízení provedeno nebylo.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl, přičemž rozhodl v souladu s ust. § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., jelikož procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly.

České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť tyto náklady vznikly na tlumočném, které podle ust. § 36 odst. 2 s.ř.s. hradí stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho

písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě, dne 31. ledna 2012

JUDr. Petr Indráček
samosoudce